

til sjøens nordre strand, men der var det igjen en bred råk. Vi fant et sted med grunt vann, kledde oss nakne og vasset i land med klær og bagasje på hodet. Vi måtte gå to vendinger. Det var kaldt.

Før jeg begynte marsjen fikk jeg anledning til å tørke og varme meg i en samegamme som disponertes av en svensk militær post. Vi befant oss jo nå svært nær Bjørnefjell der general Dietl fremdeles holdt stand.

Det ble en marsj delvis på bena, delvis på ski i råttene sne med bare flekker innimellom. Jeg hadde fått streng ordre om at meldingene jeg bar i ryggsekken ikke måtte falle i tyskernes hender. De måtte brennes hvis noen som jeg ikke var sikker på var norsk, nærmet seg. Jeg syntes jo at dette var svært spennende, fikk med meg en flaske bensin, og hadde den i beredskap under hele turen. Jeg traff ikke noen tyskere, jeg gikk 16 timer alene i midnattssolen. Det var en opplevelse av de helt store.

Jeg leverte min melding fra legasjonen i Stockholm til Otto Ruge, som sammen med resten av overkommandoen holdt til i Målselv. Samtalen oss imellom ble svært kort, jeg var bare fenrik på det tidspunkt, Ruge var general.

Nå ble det tid til litt søvn, deretter fikk jeg endelig kontakt med Flyvåpenet. Jeg ble utnevnt til teknisk sjef for denne våpengrenen. Men det varte ikke lenge, for en ukes tid etter at jeg var kommet dit, hadde britene besluttet at de ville trekke seg ut av Norge. Før de gjorde det, ga de uttrykk for at de gjerne ville ta med seg spesielt flygere, som de mente de kunne få bruk for.

Sammen med noen andre norske flygere meldte jeg meg for å bli med over til England, og 7. juni sto vi ombord i «Devonshire», sammen med Kongen og regjeringen, og så Norge synke i horisonten bak oss. Jeg regnet ikke med å se landet igjen.

«Devonshire» gikk, så vidt jeg vet, svært langt nord for å unngå tyske marinestyrker som opererte i området. Dette betydde at det tok litt tid å komme over til England. Vi var 12 norske flygere som

John V. Mørstøl: Krigsminningene

gikk der ombord på «Devonshire», og jeg syntes naturligvis at også dette var en rar opplevelse. Jeg var vernepliktig flyger, hadde prøvet meg som infanterist, og nå skulle jeg også få lov å se marinen i virksomhet.

En morgen ved frokosten ombord, vi diskuterte naturligvis krigen, og var svært misfornøyd med det som hadde skjedd, var det en, jeg skal ikke si hvem, som mente at dette var dårlig gjort. Vi hadde jo Nygaardsvold ombord, og var det ikke en god idé om vi gikk sammen og kastet ham overbord. Det ble diskusjon om dette, og jeg er stolt av at jeg stemte imot. Forslaget ble da også nedstemt.

Vi kom svært nær de tyske marinestyrkene som var på jakt etter oss, med Kongen, regjeringen og Norges Banks gull ombord. Vi var så nær at det ble gitt full alarm. Vi, de norske flygerne, fikk da beskjed om å legge oss flate på dørken, og ikke røre oss. Rundt oss gikk britiske marinegaster med geværer og siktet på oss. De var naturligvis engstelige for at vi, uerfarne som vi var, ihvertfall i sjøslag, skulle komme i veien for dem dersom det skulle bli alvor. Jeg har sjelden vært i en mer ydmykende situasjon.

Tyskerne fant ikke oss, men de senket hangarskipet «Glorious», og flere andre mindre engelske krigsskip ikke så langt fra der vi befant oss. Etter en del dager til sjøs, kom vi inn til Greenoch i Skottland, og ble innlosjert på en tom fabrikk, der vi fikk en høysekk hver for å gjøre oss det komfortabelt.

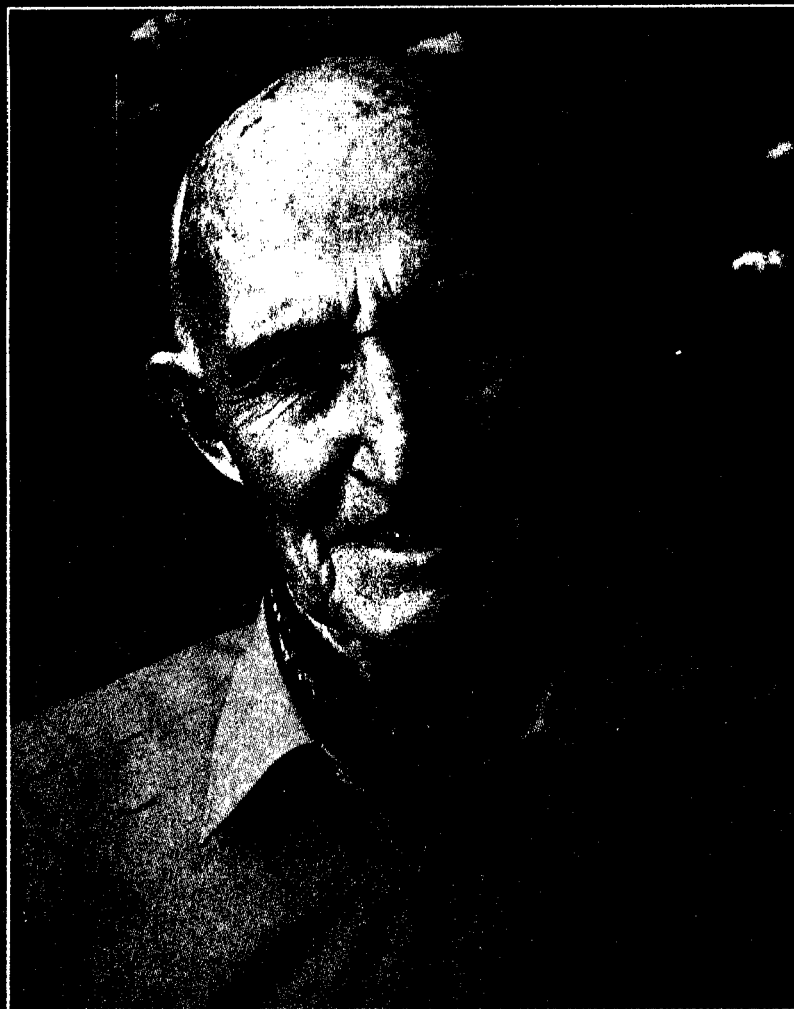
Jeg syntes min fremtid gav grunn til bekymring.

Slik det måtte gå

9. april 1940 er vel den sorteste dagen i vårt lands nyere historie. Vi har liten grunn til å være stolte over det som skjedde den dagen, og heller ikke over den motstanden vi klarte å yte i de to månedene

JOHAN K.
CHRISTIE

I samarbeid med
ARVID MØLLER

— KRIGS —
ERINDRINGER

— CAPPELEN —